

EN TOCH WAS HET NIET VOORBIJ

EN TOCH WAS HET NIET VOORBIJ

Edy Marron

Edy Marron

En toch was het niet voorbij

ISBN: 9789465545493

Omslagontwerp: Edy Marron

© 2026 Edy Marron

Eerste druk, 2026

Voorwoord

In april 2026 kwam er een uitslag die voor dit boek een belangrijk punt vormt: op de röntgenfoto waren geen aanwijzingen voor een recidief. Na zeventien jaar is de kans dat de tumor opnieuw terugkomt kleiner geworden. Toch kies ik er bewust niet voor om dit verhaal af te sluiten met de woorden dat alles voorbij is. Ik leef nog steeds met controles, dagelijkse pijn en ernstige slijtage van mijn knie, en voor de toekomst is al gesproken over een prothese. De tumor is steeds verder naar de achtergrond verdwenen, maar de gevolgen ervan draag ik iedere dag met me mee. Dat is precies waarom dit boek heet zoals het heet: En toch was het niet voorbij.

Tegelijkertijd is dit geen boek waarin alleen de ellende centraal staat. Het gaat ook over wat er gebeurt wanneer je telkens opnieuw moet beginnen, terwijl je eigenlijk al lang moe bent van beginnen. Over leren lopen na een operatie, opnieuw vertrouwen proberen te krijgen na een goede uitslag en doorgaan terwijl je niet weet of je over een paar maanden weer in hetzelfde ziekenhuisbed ligt. Achteraf zie ik dat ik jarenlang in een soort overlevingsstand heb gestaan. Op dat moment voelde dat niet bijzonder; ik deed wat er moest gebeuren. Pas veel later begreep ik hoeveel dat van mijn lichaam en mijn hoofd had gevraagd.

De behandeling heeft ervoor gezorgd dat ik mijn been heb kunnen behouden, maar daarmee was het verhaal niet klaar. Mijn linkerbeen bleef dunner en zwakker, mijn knie kon niet meer volledig strekken en de artrose werd een steeds groter probleem. Daarnaast bleek pas na de laatste grote operatie hoeveel de jaren daarvoor psychisch met mij hadden gedaan. Angst, boosheid, spanning rond controles en wantrouwen tegenover mijn eigen lichaam verdwenen niet op het moment dat een scan goed was. Uiteindelijk volgde een jarenlang

psychologisch traject en werd door een traumabehandelaar PTSS vastgesteld.

Voor dit boek heb ik mijn herinneringen naast medische verslagen gelegd. Na zoveel jaren lopen data, onderzoeken en operaties soms in elkaar over. De verslagen helpen om de medische lijn zo zorgvuldig mogelijk te beschrijven, terwijl mijn eigen herinneringen vertellen hoe die jaren voor mij voelden. Waar ik iets niet meer precies weet, probeer ik daar ook eerlijk over te zijn.

En toch was het niet voorbij is daarom geen algemeen vervolg op mijn levensverhaal, maar het verhaal van één lange medische periode en alles wat daarvan bleef hangen. Het eerste deel eindigde op het moment dat de narcose het overnam voor mijn eerste grote operatie. Dit deel begint precies daar: na het zwart.

Hoofdstuk 1 — Toen ik weer wakker werd

Het laatste wat ik van de operatiekamer meekreeg, waren stemmen om me heen en het besef dat ik zo meteen volledig afhankelijk zou zijn van de mensen die daar stonden. Daarna verdween alles. Toen ik weer wakker werd, wist ik in eerste instantie nauwelijks waar ik was. Alles voelde zwaar en vertraagd. Er waren geluiden om me heen, mensen liepen langs en langzaam begon het besef terug te komen dat de operatie voorbij was. Vrijwel meteen ging mijn aandacht naar mijn linkerbeen. Dat was eigenlijk het enige wat op dat moment werkelijk belangrijk was. Ik keek naar beneden en controleerde of het er nog zat. Mijn been was er. Alleen dat al gaf op dat moment een vorm van opluchting die moeilijk uit te leggen is wanneer je nooit vóór een operatie hebt hoeven nadenken over de mogelijkheid dat je wakker zou kunnen worden zonder een deel van je lichaam.

Voor de operatie was amputatie als mogelijkheid ter sprake gekomen. Het was niet de ingreep waarvoor de artsen op dat moment kozen, maar alleen het feit dat het woord was gevallen, was genoeg geweest om zich ergens in mijn hoofd vast te zetten. Ik wist dat de artsen alles zouden doen om mijn been te behouden, maar ik wist ook dat pas tijdens zo'n grote ingreep volledig duidelijk kon worden wat ze aantroffen en wat er technisch mogelijk was. Daarom werd dat kijken na het wakker worden bijna automatisch. Eerst zien dat mijn been er nog zat en daarna pas ruimte maken voor de rest.

De tumor die in 2009 in mijn linker bovenbeen was gevonden, was bepaald niet klein. Op de MRI werd een afwijking beschreven in het onderste deel van mijn dijbeen, vlak bij de knie, met maximale afmetingen van ongeveer 9,9 centimeter lang, 6,5 centimeter breed en 5,9 centimeter diep. Bijna tien centimeter tumor in een bot waarvan ik tot kort daarvoor dacht